

VILÁGPOSTA

Újfolyam, XIV évf. 4. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2018. tél

Mert látta szemem üdvösségedet

(Lk 2,30)

Találkoztam egy szenttel
Elindult Marian Zelazek svo
boldoggá avatási eljárása
– 5. OLDAL

Soha el nem veszíteni a reményt
Missziós önkéntesként Ghánában
– 8-9. OLDAL

Célunk az ég
Adventi gondolatok
– 14-15. OLDAL

Missziós gyakorlaton Magyarországon

2016. január 21-én érkeztem Magyarországra. Nem beszéltem a nyelvet, nem ismertem a kultúrát és a hagyományokat, de közelebb kerültem ahhoz, hogy teljesítsem régi álmomat, hogy ad gentes misszionárius legyek. *Hurgoi Sándor* atya volt a direktorom, segítette az első lépéseimet a magyar kultúrában. Nagyon sokat jelentett a verbita közösség. Nem tudtunk tökéletesen beszélni egymással, mégis próbáltunk kreatívan kommunikálni.

Még abban az évben kezdtem el magyarul tanulni a Balassi Intézetben. Az elején nehéz volt beszélni, de a Szentlélek segített a közösség és a tanárok által. A táborokban pedig gyakorolhattam a magyar nyelvet a gyerekekkel és a fiatalokkal.

2017. február 11-én Vasvárra mentem. Az ott szolgáló kis verbita közösséggel éltem, és jobban megismertem a magyar hagyományokat, valamint az egyházi életet. A hétköznapokon zenéléssel segítettem az atyáknak az iskolában és óvodában hittanórát tartani. Részt vettem a Szűzanya gyermekei imaközösség és a Szent kereszt ifjúsági csoport, azaz a SzKIFI életében. A liturgiák során, mint akolitus szolgáltam és az Új szívvel zenekarral gitároztam. A rábahídvégi gitáros csoporttal és a gyerekekkel elindítottuk a gitáros

miséket, amik nagyon jók voltak, és emiatt is kezdett több ember tempolomba járni. Nagyon kedvesek voltak az emberek Vasváron.

Egy év után Kőszegre mentem. Ott az idős atyákkal éltem, akik megosztották tapasztalataikat, és sok lelki kincset kaptam tőlük. 2018 márciusában új misszióba indultam, Körömben. Ott egy izgalmas feladatot kaptam: hitoktató lettem a Szent II. János Pál Katolikus Általános Iskolában. Amikor megérkeztem, meglepődtem azon, milyen energikusak itt a gyerekek. Nehéz volt az első hetekben, de aztán éreztem Isten jelenlétét a gyerekek által: ők a názáreti Jézus arca. A legnagyobb örömöm az volt, amikor odajöttek hozzám, megöleltek vagy áldást kértek. A zene nagyon fontos

eszköz volt a gyerekek evangelizációjában. A körömi misszió olyan, mint egy mustármag, egyszerű és kicsi, de sok gyümölcsöt terem majd. Nagy remény van ott.

Rengeteg jót kaptam Istentől a Magyarországon töltött három év alatt. Nehézségek is voltak, de azok segítettek, hogy a megfeszített Jézust szemlélve alakítsam az életemet. Sok új barátot ismertem meg és sok szeretetet kaptam. Most hazamegyek Brazíliába, hogy folytassam a tanulmányaimat. Köszönök mindent a verbita közösségnek, a híveknek, a gyerekeknek és a barátaimnak. Hazamegyek, de a szívem fele itt marad. Nagy öröm van bennem, és hálát adok a Jóistennek, mert idehozott engem és velem volt.

Marco Antonio de Miranda svd

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szervezetek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.

Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!
Felelős kiadó: Burbela Gergely svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó
• Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Pintér Katalin
Rendi konzulens:
Magung Fránsis svd, Marciszkievicz Tamás svd
A szerkesztőség címe:
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-30/418-9196

Nyomtatás: Yeloprint Kft.
Felelős vezető: Dániel Péter

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel és adományok:
Missziós Titkárság:
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.
• tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205
www.missziostitkarsag.hu
Adományok, miseszövetségi befizetések:
10700024-69018251-51100005 (CIB)
Kérésre csekket küldünk.

Mert látta szemem üdvösségedet

Nagyon fontos, hogy megtapasztaljuk életünkben a szeretetet, amely teljessé teszi az életünket. A szeretet élménye meghatározó a számunkra, és a legnehezebb pillanatokban is erőt ad, hogy visszatérhetünk egy emberhez, egy baráthoz, felidézhetjük a szeretetet, amit megtapasztaltunk egy helyzetben vagy az imádságban.

Karácsonyra készülve a *Világposta* mottója Simeon szeretettapasztalatáról szól: „Mert látta szemem üdvösségedet” (Lk 2,30). Simeon Jézusban felismerte Istent, a Szeretetet, aki átölel, aki biztonságot ad és közel van.

Egy pap mesélte nekem, hogy amikor gyerek volt, egyszer kórházba került. Akkoriban a műtétek után nem engedték be a kórházba a szülőket a gyerekekhez, de ő minden nap kapott egy tál almás zselét, amit nagyon szeretett – az édesanya küldte

be neki. Tudta, hogy tőle van, tudta, hogy biztonságban van, az édesanyja közel van, most is, amikor nem látja őt.

A szeretettapasztalat azt jelenti, közel vagyok a másikhoz – emberhez és Istenhez –, és ez erőt ad akkor is, amikor fizikailag messze vagyunk egymástól. Elég egy apró gesztus, egy jó szó, egy ölelés, nyitottság, őszinte megosztás, ami jelzi Isten közelségét, jelzi a szeretetet. Fontos, hogy ne felejtsük el ezeket a tapasztalatokat.

A másik ember megismerésének is a szeretet az alapja. Ahogyan *Szent Bonaventura* és *Boldog Duns Scotus* mondta: „A szeretet vagy a jóakarát előbbre való a pusztá tudásnál. ... Csak azt ismerheti meg az ember igazán, amit először szeret” – azaz mindenekelőtt igent kell mondani a másik emberre és Istenre.

Kedves Testvéreim, kívánom, hogy az adventi és a karácsonyi időben, és majd az új évben is részetek legyen a szeretet igazi megtapasztalásában, és osszátok meg e tapasztalatot másokkal is, hiszen ez élteti bennünk a reményt és a hitet az ünnepeken és a hétköznapokon egyaránt.

Burbela Gergely SVD
tartományfőnök

Köszönet az adományokért

Missziós munkánkat 2018-ban is nagyon sokan támogattátok mind imádságban, mind anyagilag. Hálásan köszönünk minden adományt, amit misszióink javára kaptunk 2018-ban is.

Idén az Általános Rendfőnökség kérésére szervezett kiemelt gyűjtés során a Ghánai Rendtartomány részére 3.618.000 forint gyűlt össze. Az adományokat továbbítottuk, és ezzel a helyi missziós munkákat segítettük.

2019-ben az indonéz szigetvilág egyik országában Kelet-Timor Verbita Régió javára szervezünk kiemelt gyűjtés a római Általános Rendfőnökség kérésére. Sok szükséglet lát arra generális atyánk, hogy támogassuk az ottani kiemelt missziós projekteket, így főként a laikusok és katekumenek képzését, továbbá a missziós animáció fejlesztését.

Bankszámlaszámaink CIB:

HUF 10700024-69018251-51100005

EUR (HU07) 10700024-69018251-50000005

USD (HU83) 10700024-69018251-50100002

A közlemény rovatba kérjük írják be: Kelet-Timor

Az év végi ünnepek közeledtével kívánunk békességben, örömben töltött karácsonyi napokat és egészségben, sikerekben telfes boldog új esztendőt! Köszönjük az év során tanúsított bizalmukat, a sikeres folytatás reményében kívánunk minden kedves Olvasónak békés, boldog ünnepeket! Örvendezzünk, mert eljött Jézus Krisztus, Urunk és Megváltónk!

*Isteni Igé szeretetében:
Verbiták és Missziós Nővérek*

Egy új születés

Örök elköteleződés és fogadalmegújítás Kisboldogasszony ünnepén

Az Isteni Ige Társasága minden évben szeptember 8-án, Szűz Mária születésének napján ünnepli alapításának ünnepét. Idén a száznegyvenharmadik évforduló különleges módon zajlott a magyar rendtartományban. Nemcsak a rendi ünnepet ültük meg, hanem két rendtestvér, *Klau Yulius* és *Sudarman Aloisius Gonzaga* megújították ideiglenes fogadalmukat, *Mawasala Mbela Fabien* és *Ngamba Mungwala Albert* pedig örökfogadalmat tettek Kőszegen.

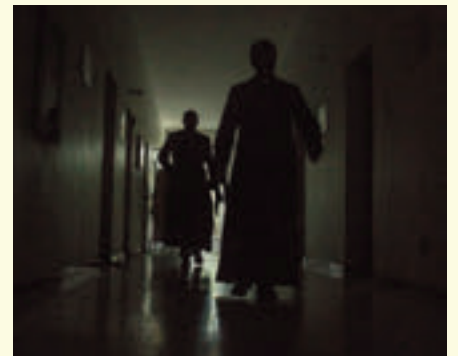
A szentmisét *Pápai Lajos* nyugalmazott győri megyéspüspök mutatta be. *Juhos Ferenc* atya a homíliájában kiemelte a fogadalmak fontosságát és egymáshoz kapcsolódásukat. Ferenc atya, aki ekkor ünnepelte örökfogadalmának 25. évfordulóját, beszédében meghívta fiatal rendtestvéreit az Istenhez, Krisztushoz és az egyházhoz való teljes elköteleződésre és önátadásra *Janssen Szent Arnold* példáját követ-

ve. Szent Arnold nagy tisztelettel volt Szűz Mária iránt, így már a rend alapításakor felajánlotta azt a Szűzanyának. Az, hogy Mária születésnapján tesznek fogadalmat a rendtestvérek, a verbiták számára egy másfajta megszületést jelent: megszületni és gyermekké lenni a rendben.

A szentmise előtt fél órával azok, akik fogadalmat tesznek, rózsafüzért imádkoznak. Fontos pillanat ez, amikor a megtestjesült Ige Anyja közbenjárását kérik. Fabien és Albert testvérek örökre a rend fiai lettek az igen kimondásával.

Az ünnepségre sokan eljöttek, barátok, ismerősök, befogadó családok és a Szent Imre kápolnába járó hívek is. Sokak számára különleges élmény volt ez, mert először vettek részt örökfogadalmi tételre és voltak tanúi az elköteleződésnek. A szentmise után egy örömteli agapéval zárult az ünnepség.

Ngamba Mungwala Albert svd

... Isten álma rólad.
... Isten ajándéka neked.

... Isten útja hozzád –
és rajtad keresztül a
világon mindenkihez.

Hívatus

Tete Remis svd
– hivatásgondozó
• hivatas@verbita.hu

Találkoztam egy szenttel

Elindult Marian Zelazek svd boldoggá avatási eljárása

Augusztus 25-én érkezett a jó hír, hogy elindult Isten Szolgája Marian Żelazek svd boldoggá avatási eljárása. Imádkozunk az ő közbenjárását kérve a missziókért és önmagunkért!

Marian Żelazek 1918. január 30-án született Lengyelországban, Pałędzie faluban, Poznań mellett. A verbiták missziós gimnáziumában érettségizett, Górna Grupában, majd belépett az Isteni Ige Társasága noviciátusába. 1940 májusában a Gestapo letartóztatta, majd a II. világháború végéig a dachauai koncentrációs táborban volt. 1948-ban szentelték pappá. 1950-ben Indiába kapott missziós kinevezést, ahol haláláig, 2006-ig teljesített szolgálatot. A leprában szenvedőknek és a szegényeknek szentelte életét. Szavait ma is gyakran idézik az emberek: „Nem nehéz jónak lenni, csak akarni kell”.

Még novícius voltam, amikor 2005-ben személyesen találkoztam Marian atyával. Éppen szabadságon volt, és eljött hozzánk, a chlodowói verbita rendházba, hogy találkozzon a legfiatalabb rendtestvéreivel. Természetes és őszinte jósága magával ragadó volt. Mesélt arról, mi történt vele és a többi verbitával, amikor 1939-ben a németek megtámadták Lengyelországot. 1940-ben Dachaubá szállították több verbita atyát, testvért és novíciust. Csendben hallgattuk, amikor arról beszélt, hogyan segítették egymást és a többi rabot. Bár a raboknak tilos volt bármilyen vallási tevékenység, ők igyekeztek lelkipásztorként szolgálni a szenvedőket. Nem csak lelkileg támogatták sorstársaikat, de ápolták a betegeket, és szerény fejadagjukat megosztották a többiekkel. A huszonöt lengyel verbitából, akik Dachaubá kerültek, csak ketten éltek túl a koncentrációs tábor: ő és *Bruno Koziel* atya, aki 2004-ben halt meg Lengyelországban.

Nagy ajándékot kaptam Marian atyától, amikor a szentmisén mellette ministrálhattam. Sose felejtsem el, ahogyan az Eucharisztia áldozatát bemutatta. Számára minden szó, minden gesztus nagyon fontos volt. Arra koncentrált, hogy élete középpontja a Jézus Krisztussal való találkozás legyen. Nagyon figyelmesen imádkozott, amivel nekünk, novíciusok-

nak példát mutatott. Elmondhatom, hogy találkoztam egy szenttel. Remélem, hamarosan a boldogok, majd a szentek között tisztelhetjük!

Puriban, a leprások negyedében áll a szobra, melyet a hinduk kezdeményezésére állítottak. Az a szerény házikó, ahol Marian atya lakott, ma kápolnaként működik, és különböző vallású emberek zarándokhelye. Marian atya gyakran mutatott be szentmisét ott, olykor hindu testvérei körében is. Ezek az emberek ma is őrzik emlékezetükben az imádságba belefeledkező atya alakját. Munkájának lényegét Marian atya egyszer így foglalta össze: „A misszionáriusnak szóval és irgalmas cselekedetekkel kell hirdetni Krisztust. Néha mi, misszionáriusok szeretnénk minél gyakrabban keresztelni és minél gyorsabban téríteni. Azt hiszem, nem szabad sietnünk. Türelmesnek kell lennünk és arra törekednünk, hogy azok, akik csak ismerkednek Jézussal, maguktól jussanak el hozzá.”

Sok mindenben követhetjük Isten verbita szolgáját. Marian atya meg tudott bocsátani üldözőinek, nem hordozott haragot a szívében sem Isten, sem a német nácik iránt, amikor öt éven keresztül a koncentrációs tábor rabja volt. Fény sugárzott belőle: öröm, megbocsátás, erő és szépség. Így maradt meg az én emlékezetemben is.

Marciszkievicz Tamás svd

Az ígéret szerint

Mert látta szemem üdvösségedet (Lk 2,30)

A nagy ószövetségi próféták, mint Izajás és Jeremiás megjövendölték, hogy Isten, ígérete szerint, elküldi az üdvösséget Izrael számára. Sok próféta és sok igaz ember kívánta látni és hallani a Messiást, de nem látta és nem hallotta (vö. Mt 13,17). Simeon azonban – akit a Szentírás úgy jellemez, hogy igaz és istenfélő ember volt – kinyilatkozást kapott a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg, ameddig meg nem látta az Úr Fölkentjét. Isten különös kegyelmében részesülve tanúja lett annak, hogy megvalósult, amit a próféták több száz évvel korábban megjövendöltek. Az evangélium szövege több alkalommal is hangsúlyozza: Isten Jézusban betartotta ígéretét, hogy a Messiás Dávid családjából származik. „Az üdvösség erejét támasztotta nekünk szolgálja, Dávid házában” (Lk 1,69; vö. Lk 2,11; Mt 1,1). „Ígéretéhez híven az ő utódai közül támasztotta Isten Izraelnek megváltóul Jézust” (ApCsel 13,23).

Simeon a kisded Jézust karjaiban tartva határozottan megvallotta, hogy ez a gyermek a megígért üdvösség Izrael számára és világosság a pogányoknak. Simeon szívében ott volt a vágy, hogy láthassa a Megváltót, és a jeruzsálemi templomban a kisded Jézussal találkozáva elérte élete célját, így békében búcsúzhattott a világtól. Simeon legyen mindannyiunk számára példakép abban, hogy vágnunk kell arra, hogy találkozhassunk Jézussal. Ne veszítsük el a reményt még a reménytelen helyzetben sem!

Tete Remis svd

Verbita Baráti Kör

A misszió barátainak
közössége

Összeköt a misszió.
A távolság ellenére közösséget
alkothatunk az imádságban.
A missziós imaháló végtelen
ereje tartja meg szolgálatunkat
az egész világon.

Csatlakozz a misszió
barátaidhoz! Küldd el nevedet,
címedet, és
felvesszük veled a kapcsolatot.

9730 Kőszeg, Park u 1.
• Szabó Alex svd • 06-94-562-205
• misszio@verbita.hu
• www.missziostitkarsag.hu

ADOMÁNYOZÁS MÁS FORMÁKBAN

- Vállalkozása van? Szívesen fogadjuk vállalkozása segítségét is szükségleteink szerint a budapesti, kőszegi és körömi missziókhöz. Nemcsak pénzzel, hanem karizmájából fakadó tetteivel is támogathatja magyarországi projekteinket.
- *Tárgyi eszközök adományozása. Misszióink működéséhez mindig szükségünk van olyan eszközökre, amiket nem mindig áll módunkban megvásárolni. A kisebb és nagyobb tárgyi adományokat, - akár ideiglenesen is - szívesen fogadjuk.*
- Média támogatás: Negyedévente megjelenő ingyenes Világposta című kiadványunk költségeire is fogadjunk felajánlásokat.
- Örökség útján hagyományozhatja ingó és ingatlan vagyonát a Misszióknak.

**Az adományozás jelen formái előzetes egyeztetést kívánnak.
Kérjük először adományozási szándékát jelezze – amennyiben
nem csak pénzt kíván felajánlani.**

www.missziostitkarsag.hu

Az igehirdetés kalandja

Harmincnégy év Paraguayban

1955-ben kerültem Paraguayba, és ideiglenesen ott maradtam – harmincnégy évig. Először Encarnacionban laktam, ami akkoriban egy tízezres település volt, ahol az első emeletes házat a verbiták építették. A várostól észak felé ötszáz kilométert őserdő borít. Felső-Paranának hívják a vidéket, ahol száz kilométereken keresztül nem látni házat vagy megművelt területet, csak erdőt.

Egy német atya évente háromszor csónakkal megtett hatszáz kilométert

dül a legszebb... Szegényen éltünk. Két éven át nem láttunk kenyeret. A fürdőszobában felakasztottunk egy öntözőkannát, az volt a zuhany.

Akkoriban ott a missziósoknak egy óra lelkipásztori munka elvégzéséhez öt-hét órát kellett lovagolniuk. Életem egy részét lóháton töltöttem. De a ló csak addig érdekes, míg nincs. Ha etetni, vakarni, itatni kell, elmúlik a romantika. Európából kaptunk egy műanyag csónakot motorral. Szép időben, rövid távon a csónak jó, ám nekünk három-

a Paraná folyón. Ahol település volt, kiszállt, keresztelt és misézett. Utazása három hónapig tartott. Utolsó útján magával vitt, beavatott Felső-Paraná rejtelseibe. Utak nem voltak, bár már a kerékcspás is útnak minősült. Eső után a motoros közlekedést ökrösszékér váltotta fel. De az ökrök okosabbak, mint a gazdáik: éjjel hazaballagtak, otthagytak minket az őserdő kellős közepén. Ez volt első ismerkedésem Felső-Paranával...

Előjáróink *Bruno Otte* atya mellé engem neveztek ki, hogy alapítsunk Hernandariasban plébániát. Nyolcnapi hajóút után, 1958 októberében érkezünk a településre. A tartomány tizenötezer négyzetkilométer, így felosztottuk a területet. Állandóan úton voltunk: ha egyikünk megjött, a másikunk útra kelt. A közösségi élet egye-

száz kilométernyi folyószakasszal volt dolgunk. Néha méteres hullámok áztattak el bennünket és csomagjainkat. Azt is elárulhatom, hogy a hajótörések számát illetően túltettem Szent Pálon.

Ezekben az években Felső-Paraná veszélyes tartomány lett. Kubából oda is elértek az ideológiák, és a forradalmárok elárasztották Paraguay őserdeit. Nem ejtettek foglyokat. A folyó hátán holttestek úsztak lefelé. Elhatároztuk, hogy folytatjuk megszokott lelkipásztori programunkat. Kockázatos vállalkozás volt, hiszen nem tudtuk, hol leselkedik ránk az indiánok mérgezett nyila, vagy a forradalmárok töltött fegyvere. De a legnehezebb az volt, ha elakadtam az erdőben, és körülvevett a leírhatatlan egyedüllét.

1958 karácsonyán Itakyryben tartózkodtam, nyolcvan kilométerre a

székhelyünkötől. A világ teremtése óta az első éjjeli misére készült a falu. A nagy eseményről senki sem akart lemaradni, annyian jöttek a kápolnához, hogy végül a szabadban állítottuk fel az oltárt. A miséig a hívek imádkoztak, virrasztottak, de az ördög velünk együtt virrasztott.

A falut telefonvonal kötötte össze a székhelyünkkel. 22 órakor jött a hívás, hogy óriási lövöldözés hallatszik a közelben, majd a telefon elnémult. Ezt úgy értelmeztük, a forradalmárok jönnek felénk. Tíz perc alatt kiürült a tér, az emberek elbújtak az erdőben. Egyedül voltam azon az első, történelmi karácsonyi szentmisén. Másnap megtudtuk, hogy nem volt forradalom: a közeli Braziliában volt új szokás, hogy a szentestét rakétákkal és lövöldözéssel kísérték.

Pár hét múlva mégis megjelentek a forradalmárok. Letartóztattak, úgy mondták, a biztonságomra vigyáznak. Hamarosan visszavonultak a közeledő kormánycsapatok elől. Engem elengedtek, hiszen a külföldi papért senki sem fizet vérdíjat. Mivel „szóba álltam” velük, a kormány katonái is letartóztattak. Ők lettek ingyenes testőreim, hogy ne érjen valami baj.

Minden bizonytalanság és veszély ellenére tovább látogattuk a településeket. Papi öltözetemről mindenki látta, kinek a szolgálatában állok. Néha a forradalmárok kezébe kerültem, néha a kormánycsapatok szántak rám pár órát...

Ha a katona fél, könnyen meglazul a golyó a puskájában. Többször fegyverrel kényszerítettek, hogy partra szálljak. Nem könnyű mozgó célra löni, kevés esélye volt, hogy eltalálnak. Végül már ismert engem barát és ellenség egyaránt. Csak kivételesen pazaroltak golyót rám, az evangélium kalandorára.

Ha visszatekintek a hatvan évvel ezelőtti időkre, úgy érzem, már nem lenne bátorságom megismételni mindent. Akik hat évtizeddel ezelőtt velem együtt futottak a verőfényes nyárban, már mind megálltak, alusszák boldog, örök álmukat. Én még megmaradtam, mint a télben a mezőn felejtett madár-ijesztő.

Gaál Jenő svd

Soha el nem veszíteni a reményt

Missziós önkéntesként Ghánában

Mostanában sokszor eszembe jut Sydney Pollack rendezte ikonikus film, a *Távol Afrikától*. Most, hogy hazatértem Ghánából, nehéz elhinni, hogy olyan távol vagyok azoktól, akiket megszerettem, és nehéz megfogalmazni, milyen érzelmi és szellemi tapasztalatokat szereztem Afrikában.

A misszióban töltött egy év sok mindent hozott: kihívásokat, a gyengeségeim legyőzését, küzdelmeket, a személyes és a rajtam kívül álló határok feszegetését. Gyakran volt szükség alázatra, szembesültem a saját hiányosságaimmal, ugyanakkor ez az egy év megtanított arra is, hogy elfogadjam, amit az élet hoz. Ghánában megtapasztaltam, az élet milyen törekeny, és hogy közülünk sokan elfelejtik: az élet ajándék, amit tisztelni kell.

Ottlétem utolsó percéig csodáltam az utcagyerekek örömtől ragyogó arcát, akik mindennek örültek, a legkisebb dolognak is. Nincs tető a fejük felett, bizonytalanságban és a jövőre vonatkozó garancia nélkül élnek, teljesen a jelenben, itt és most. Megértettem, hogy az élet teljessége nem jelenti a gond és fájdalom hiányát. E ghánai fiatalok ereje abban rejlik, hogy hisznek az álmokban, remélik a jobb holnapot és kitartanak.

Az egy év alatt felejthetetlen beszélgetések résztvevője voltam, gyakran olyan történeteket hallva, vagy éppen megtapasztalva, amiket a legjobb forgatókönyvírók sem tudnának kitalálni. Az egyik barátom a központból (ahol utcagyerekekkel foglalkoztunk)

már átélte a börtön poklát; a büntetés, amit kapott, közelebb sem állt arányban a bűncselekménnyel, amit elkövetett. Gyakran találkoztam hasonló igazságtalanságokkal, melyek kétséget ébresztenek, és számos kérdést vetnek fel. Hogyan lehetne beletörődni abba, hogy az Accra legnagyobb piacán dolgozó szegény sorsú lányoknak olyan hosszú ideig kell várakozniuk az ingyenes orvosi ellátásra, vagy hogy sokan meghaltak, mert nem kapják meg időben a szükséges orvosságot? Sok a megválaszolatlan kérdés, a megdöbbentő történet. És mégis, egyetlen ot-tani barátom sem okolja Istent a nehéz sorsáért. Az elfogadást minden nap gyakorolják, de ez az elfogadás tele van hálával és örömmel – olyan magatartás ez, amit folyamatosan tanultam az ottlétem alatt.

Az egyszerű pillanatok szépsége, a közösség, az együttlét ereje – a misszióban megélt tapasztalataim közül ezekben a lengyel mártír *Jerzy Popiełuszko* szavainak megvalósulását láttam: „a gonoszt jóval kell legyőzni”. A ghánai misszió ráébresztett, hogy nem érdemes a gonoszra koncentrálni. Tény, hogy létezik és erős, de a bizalom, a hit, a szeretet végül mindig erősebb, és ezt nem szabad elfelejtenünk. Ez számomra többször is bebizonyosodott, főként az ország északi, legszegényebb vidékén tett utazásaim során.

A missziós szolgálatom megkezdése előtt álmodoztam arról, hogy eljutok egy civilizációtól teljesen elzárt helyre, ami távol van mindentől, amit ismer-

rek. Ez valóra vált, amikor Wiagában tartózkodtam, egy faluban Ghána északi részén, közel a Burkina Faso-i határhoz. Itt az emberek többsége gazdálkodásból él, de a szárazság, illetve a rövid esős évszak miatt ez egyáltalán nem könnyű, ráadásul a talaj minősége nem túl jó. Mindez befolyásolja az általános életszínvonalat. A szegénység szemmel látható, ahogy az is, hogy az emberek nem táplálkoznak megfelelően. Itt láthattam először tradicionális ghánai házakat és le voltam nyűgözve: se víz, se áram nincs, de minden nagyon rendezett. Emlékezetes élmény volt találkozni Wiaga főnökével, aki a térség legfőbb tekintélye. Európaiként, amikor meghallottam a *főnök* szót, egy befestett testű, színes öltözékű öregember képe jelent meg előttem. A valóságban egy középkorú férfiról van szó, aki farmert és pólót hord, folyékonyan beszél angolul, és aki hatalmas mosollyal és őszinte örömmel köszöntött engem.

Minden alkalommal, amikor a wiagai emberek életét figyeltem, hálás

voltam érte, hogy ha csak egy kis időre is, de a részese lehetek. Észrevettem, milyen örömet okoz nekik, ha megpróbálom a saját nyelvükön köszönteni őket. Szoros kötődésük a nyelvükhöz és a tágabb értelemben vett kulturális örökségükhöz nagy benyomást tett rám. Nagyon gazdag kulturális hagyományaik vannak, és ezek fontos szerepet játszanak az emberek életében, de a vágy, hogy új dolgokat tanuljanak, szintén jellemző rájuk. Megtörtént, hogy a homokos úton találkoztam egy gyerekkel, aki könyvet akart kérni tőlem, hogy otthon is olvashasson. Előfordult, hogy megkértek mutassam meg, hogyan lehet az írás- és olvasókészséget fejleszteni. Amikor az ott dolgozó Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek elindítottak egy főző-, illetve varrótanfolyamot, a résztvevők jóval a kezdés előtt érkeztek, és a hivatalos zárás után még sokáig maradtak, mert még többet szerettek volna tanulni.

Az ottani emberek soha nem felejtnek el köszönetet mondani. Az élet ott nem könnyű: gyógyszerhiány van, az emberek nem tudnak egészségbiztosítást kötni, éheznek, özvegyek maradnak támogatás nélkül, idős házaspárok maradnak magukra, mert a gyermekek a nagyvárosokba mennek dolgozni a jobb élet reményében... De ha megkérdezzük valakit, hogy érzi magát, azt fogja válaszolni, *kusunkwanga*, ami azt jelenti: *jobban*. Ez az, amit a leginkább szeretnék elsajátítani: soha el nem veszíteni a reményt, és bízni egy jobb holnapban.

Egy másik nagyon fontos dolgot a *kayayeik* történeteiből tanultam. A ga nyelvből származó kifejezés azokat a fiatal nőket jelöli, akik nagyon nehéz csomagokat cipelnek a fejükön – mások helyett, kevés pénzért. Ezeknek a nőknek a többsége Accra legnagyobb piacán, a Madinán dolgoznak, de általában északról, a legszegényebb régiókból származnak. A fővárosban minden nap foglalkoztam velük, augusztusban pedig alkalmam nyílt, hogy két munkatársammal együtt meglátogassam a családjukat. Nagyszerű élmény volt, nemcsak azért, mert megtapasztalhattam egy újfajta környezetet és klímát, hanem azért is, mert bepillantást nyerhettem a muszlimok életébe, hiszen az északi területek jellemző vallása az iszlám. Megkapó volt az irántunk, katolikusok iránt mutatott tiszteletük. Nagyon hosszú ideig emlékezni fogok arra a jelenetre, ahogy a főimám hajnali 4 órakor, amikor kint még sötét volt, kisfiúkat tanított az arab írásra hagyományos papíron, ami a papi-ruszra hasonlít.

Most, hogy hazatértem Ghánából, olyan, mintha egy teljesen más világban élnék. A sok megválaszolatlan kérdésre, melyek a misszióban megélt kihívások és tapasztalatok nyomán maradtak bennem, egy népszerű ghánai katolikus dal adhat választ: „Bízni és engedelmeskedni, mert nincs más mód boldognak lenni Jézusban, csak bízni és engedelmeskedni!”

Surmacs Aleksandra

Hogy ti szolgáljatok másokat...

Missziós ünnep és diakónusszentelés Budapestén

Eucharisztia, ami missziós közösségekbe gyűjt egybe minket – az eucharisztikus kongresszusra való felkészülés jegyében ez volt a mottója a Világmisszió 17. Országos Ünnepének, amit október 6-án rendeztek meg a budatétényi Názáret Misszióház kertjében. Az ünnep több szempontból is különleges volt: az eredeti programtól eltérően a délelőtti előadást *Michael August Blume SVD* apostoli nuncius tartotta. A nap folyamán bemutatott szentmise keretében pedig *Német László SVD* nagybecskereki megyéspüspök diakónussá szentelte *Ngamba Mungwala Albertet, Mawasala Mbela Fabient és Hernandez Elmert*.

A missziós ünnep fő célja, hogy a missziós vasárnapra (amit idén október 21-én ünnepeltünk) készülve megerősítse a hívekben annak tudatát, hogy Jézus missziós parancsa minden megkeresztelt emberhez szól. A szervezők nevében *Burbela Gergely SVD* tartományfőnök, valamint *Madassery Benvin Sebastian SVD*, a Pápai Missziós

Művek magyarországi igazgatója köszöntötte a megjelenteket. Nemcsak Magyarország területéről és a határon túlról jöttek hívek, közösségek az ünnepre, akik kapcsolatba állnak a verbitákkal, hanem Lengyelországból és a diakónusszentelés miatt a Fülöp-szigetektől, valamint Kongóból is érkeztek idén vendégek.

Michael August Blume SVD *Gondolatok az Eucharisziáról és a misszióról* címmel tartott előadást. A missziós ünnep előtti napon, október 5-én volt a verbiták két szentje, *Janssen Arnold*, illetve *Freinademetz József* szenté avatásának tizenötödik évfordulója. Ha az Eucharisztia és a misszió kapcsolatáról szeretnénk elmélkedni, jó, ha felidézzük az ő példájukat – mondta az apostoli nuncius. Szent Arnold órákat töltött az Oltáriszentség előtt, mielőtt bármilyen döntést hozott volna a renddel kapcsolatban. A missziós munkának pedig a Szentlélek Szolgáloi Örökimádó Nővérek kongregáció megalapításával biztosított imádságos

háttérrel: a nővérek szüntelenül fohászkodnak az Oltáriszentségben jelen lévő Jézushoz, aki maga küldte el tanítványait a világ minden népéhez. Szent József napjainak is fontos része volt az Oltáriszentség előtt való imádság, és a kínai misszióra hagyta ezt az örökséget.

A misszió és az Eucharisztia elválaszthatatlan egymástól – erre mutat rá Ferenc pápa is *Evangelii gaudium* (Az evangélium öröme) kezdetű apostoli buzdításában. „Jézus az Eucharisziát, mint az egyház mindennapos emlékezését hagyja ránk, mely egyre inkább bevezet bennünket a húsvétba (vö. Lk 22,19). Az evangelizáló öröm mindig a hálás emlékezés háttérére előtt ragyog fel: olyan kegyelem, melyet kérnünk kell.” (13.) A hívő ember tehát lényegében egy olyan ember, aki emlékezik Istenre, az ő művére, megtestesülésére, halálára és feltámadására.

Az egyház arra kapott meghívást, hogy az Atya háza legyen, amelynek ajtaja a szentségek révén, mindig nyit-

va áll. Az Eucharishtiában való részvétel a szentségi élet csúcsa, de nem valamiféle kiváltság, hanem orvosság és táplálék a gyengék számára. A missziós egyháznak az emberek felé kell lépnie, különösen is a szegények, a kirekesztettek és a betegek felé, akik nem tudják visszafizetni e szolgálatot.

Az a Lélek, mely az evangéliumokat sugalmazta, és aki az egyházban működik, ugyanaz, aki az örömhír hirdetését is ihleti, és ő van annak az átlényegülésnek a mélyén is, amikor a kenyér és a bor Krisztus testévé és vérévé válik. Az Eucharisztia által pedig bensőségesen jelen van a mi átforgulásunkban is, hogy egy test és egy lélek legyünk Krisztussal – ez a missziós átalakulás, mely a tanúságtételre irányul, amíg az Úr újra el nem jön – mutatott rá Michael August Blume.

Az ünnep folyamán a verbiták által vezetett két plébánia, a körömi – ahol a rend JPIC (Igazságosság, Béke és a Teremtés Megőrzése) irodája cigány pasztorációt is végez –, valamint a vasvári közösség is bemutatkozott a fiatalok és a gyerekek előadásaival. A vendégeket finom ebéd is várta, amit a Férfiak a Misszióért közösség készített, illetve a rend barátai, akik süteményeket, pogácsát, palacsintát sütöttek az ünnepre.

Délután került sor a szentmisére, amit Német László püspök mutatott be Michael August Blume apostoli nuncius, Burbela Gergely tartományfőnök, a verbita atyák, valamint a jelen lévő több, a renddel kapcsolatban álló egyházmegyes pap koncelebrálásával.

Létfontosságú hivatal betöltésére készültök – fordult Német László szentbeszédében a diakónusszentelés előtt álló testvérekhez. A szerepség az egyház lényegéhez tartozik a kezdetek óta. Elég csak *Az apostolok cselekedeteire* gondolnunk, melyben leírják, hogyan választottak ki az apostolok hét diakónust (ApCsel 6, 1–6). A II. vatikáni zsinat rámutat: a diakónus nem a papságra, hanem a szolgálatra szentelődik. Egységben Jézus Krisztussal, aki nem azért jött, hogy szolgálják őt, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

A szerep életének középpontjában a Jézus Krisztus nevében gyakorolt *diakónia*, azaz a szeretetszolgálat áll, vagyis Isten szeretetét teszi megtapasztalhatóvá a világban az igehirdetés és a szeretetszolgálat konkrét gyakorlása által. Ez igazi missziós feladat tehát – hangsúlyozta a püspök.

Az apostolok cselekedetei későbbi fejezeteiben olvashatjuk, hogy a di-

akónusok hirdették Isten igéjét. István ezért szenvedett vértanúságot. Ti Krisztus tanúi, az örömhír hirdetői vagytok a világ számára, a papszentelés ezen a küldetésen nem változtat majd, csak újabb elemekkel egészíti ki – mondta Német László, és kérte fiatal rendtársaitól: maradjon életcélotok az, amit Jézus mondott, hogy nem azért jöttetek, hogy szolgáljanak nektek, hanem hogy ti szolgáljatok másokat.

A homília után a püspök kézzel és a szentelési imádság elmondásával diakónussá szentelte Albert, Fabien és Elmer testvért. Hamarosan pappá szentelik őket, de már a szülőházjukban, Kongóban, illetve a Fülöp-szigeteken.

A szentmise végén Michael August Blume megáldotta azt a *II. János Pál* pápát ábrázoló festményt, amit a lengyel testvérek ajándékoztak a magyar híveknek; a kép a körömi plébániára került. Ezután pedig az erdőkeresi Missziós Imaközösség képviselői átvették az indonéz Vándor Madonna szobrát, hogy az elkövetkezendő hetekben az ottani családok fogadják be általa Máriát, és kérjék közbenjárását a misszióért.

Szalontai Anikó

„Isten emberré lett, hogyan ember Istenné váljon”

A Szentháromság és a karácsony

Amikor karácsonyra gondolunk, nagy eséllyel először a jászolban fekvő kis Jézus jut eszünkbe, ahogy szeretettől sugárzó arccskával, kiszolgáltatva adja magát a világnak, hogy megvalósítsa az emberiség megváltását. Am a megtestesülés sokkal összetettebb esemény. Ahogy a teljes Krisztus-esemény nem képzelhető el a Szentháromság személyeinek egybehangzó szándéka és közös cselekedete nélkül, úgy abban Jézus Krisztus megtestesülésének eseménye sem.

Janssen Szent Arnold teológiai tanulmányaiból természetesen ismerte a régi elvet: ahol a Szentháromság egyik személye jelen van, ott jelen van a másik kettő is, és ez így van a megtestesülésben is. Mivel egy ilyen folyamat nem könnyen illeszthető be a természeti világ működésébe, az alapítónk is csak a hit által tudta ezt a csodát elfogadni. Számára is időbe telt, míg a rideg dogmatikai igazság szeretettől sugárzó, lelki valósággá, igazi lelki élménnyé vált. Bár a Krisztus-esemény Szentírásból ismert történelmi cselekményei feltárják előttünk az Atya ajándékozó jóságát, Mária Szentlélektől való fogadását, Jézus különleges kapcsolatát az Atyjával, valamint visszatérését a Szentháromság közösségébe, Isten, a Trinitas titok marad számunkra. Olyan, akiről a fátyol soha nem fog teljesen lehullani. Hogy is ne maradna titok, amikor a megtestesülés lényegében olyan csodát ünnepelek – ahogy Szent Iréneusz is írja –, mely által „Isten emberré lett, hogy az ember Istenné váljon”. Az Örök Végtelen térben, időben és hatalomban végessé tette magát, hogy bennünket a maga istenségében részesítsen, és így mintegy Istenné váljunk.

Amikor a szentmisében a nicea-konstantinápolyi hitvallás imádkozásakor a „megtestesült a Szentlélek erejéből...” részhez érünk, meghaj-

lunk. Ezzel is kifejezzük, milyen nagy és fontos változás a világban Isten emberré válása.

Janssen Szent Arnold egész életében fáradhatatlanul, de hihetetlen tapintattal és szent alázattal kutatta Isten titkát. (Bár helyesebben járunk el, ha inkább a *misztérium* szót használjuk, hiszen a titokról az ember nem tud

semmit, de a misztériumról már tudhat valamit, még akkor is, ha az ismeretlen sokkal több, mint az ismert.) Szent Arnold lelki útján, a Jézus Szíve és a Szentlélek-tiszteleten keresztül, élete vége felé megérkezett minden keresztény misztérium végpontjához: a Szentháromság egy Istenhez. Ő, a nagy rendszerező matematikus nem tudta többé az Atya, a Fiú és a Szentlélek által megvalósuló csodát úgy szemlélni, hogy elválasztja a három isteni személyt egymástól. Neki a *minden* kellett.

Amikor karácsonykor rátekinünk a jászolra, számunkra is szükséges, hogy kiterjesszük figyelmünket a teljes világra, horizontálisan és vertikálisan, térben és időben, hogy felfedezzük a csodát, amely a kétezer éves betlehemi történet mögött húzódik meg. Hiszen ez a Szentháromság alapvető szándéka: a teremtményekkel való összekapcsolódás. „Tekintsünk mélyen a jászolban fekvő Kisded szemébe”, hogy benne felfedezzük az örök Szentháromságot, aki hívón néz ránk, a teljes, igaz összefonódás vágyával.

Tóth Zoltán svd

Missziós Miseszövetség

Örökös mise
napi **7-szer**
a világ minden táján.

Egyszeri **7.000 Ft**
vagy 23 Euro, vagy 25 US dollár

JELENTKEZÉS:
www.missziostitkarsag.hu/miseszovetseg
Magung Fransis **SVD**
06-30-418-9196
Szabó Alex **SVD**
06-94-562-205

HUF 10700024-69018251-51100005
EUR 10700024-69018251-50000005
USD 10700024-69018251-50100002

Célunk az ég

Adventi gondolatok

Az advent várakozás. Várjuk a karácsonyt, hogy megünnepelhessük Jézus Krisztus megszületését. De nem szabad elfeledkeznünk Jézus Krisztus második eljövételéről sem. S addig, míg ez nem következik be, addig itt vagyunk a földön, addig vándorok vagyunk mindannyian. Vándorlunk a nagy találkozás felé, amikor majd meglátjuk Jézus Krisztus dicsőséges eljövételét.

Egy vándornak sok mindenre szüksége van, hogy célba érjen, hogy a nagy utat, – az életet – végig tudja járni. Szüksége van kitartásra, bátorságra, erős reményre, hitre, nagy szeretetre és utat mutató jelzőfényre. De az emberből, főleg idős korára, néha megtépázott, megfélemlített és kismizett vándor lehet.

Úton vagyunk. Célunk és – ezt reménységgel mondjuk – sorunk az ég. Szem nem látta, fül nem hallotta, hogy milyen gyönyörű hely az, ahol majd őt, Jézus Krisztust szemtől szembe láthatjuk. De ahogy mondtam, a vándornak kell egy jelzőfény, ami irányt ad, s ez szintén nem más, mint maga Jézus Krisztus.

Talán néha eltűnődünk rajta, tényleg létezik a Messiás, az Isten Fia? Sokan vannak, akik azt mondják: nem hiszek, mert

az életem olyan sivár, olyan szomorú, én olyan szerencsétlen vagyok! Ha lenne Isten, akkor biztosan nem engedte volna meg, hogy... Aztán vannak, akik tétovák, akik azt mondják: lehet, hogy létezik Isten, lehet, hogy nem. De mi testvéreim, mi akik várjuk az ő eljövételét, bizalommal gondolunk rá, sőt olykor mintha már itt, a földön megbizonyosodnánk: ő van és vár, hazavár. Oda, ahová előre ment, hogy helyet készítsen. Azokat is várja, akik nem hisznek, akik kételkednek.

Mi azért vagyunk a világon, hogy megismerjük Istent, szeressük őt – mert ő is szeret minket. Úgy szeret, hogy egyszerűen Fiát adta értem, értünk, mindenkiért.

A vándor látni szeretne. Már Mózes is azt kérte az Úrtól: engedd, hogy meglássam dicsőségedet. Mennyire örült volna, ha ő is, mint Simeon, kezébe vehette volna a Megváltót. Jézusban valóságosan – bár a titok fátyla alatt, mert nem mindenki ismerte őt föl – Isten jósága, emberszeretete jelent meg köztünk. Azóta az ő erejében, őhozá társulva lépkedhetünk a nemegyszer fáradtságos, sőt keresztborozással terhes vándorúton.

A megváltás titka, hogy a világ bűneit áldozattal kell kiengesztelni. Mi is úgy készülhetünk igazán a karácsonyra, ha magatartásunk összefonódik az áldozatos lelkülettel, és engesztelést nyújtunk a magunk és családjaink hibáiért, bűneiért. Nem árt, ha a karácsony fénye mellett a lemondás árnyéka is meghúzódik. Így nem csak kívánunk, hanem csinálunk is egymásnak boldog karácsonyt.

Juhos Ferenc svd

Missziós ADOMÁNYBOLT

- Missziós imakönyv – 1000 Ft
- Küldetése a mi küldetésünk...
– Tóth Zoltán SVD és Révész Éva könyve a verbitákról – 1500 Ft
- Éljen Jézus Szíve az emberek szívében
– emlékkönyv az Isteni Ige Társasága magyarországi centenáriumáról – 1500 Ft
- DVD a centenáriumról – 1300 Ft
- Missziós Napló – 1000 Ft
- Rózsafüzér – 300 Ft

Verbita kiadványok megvásárlásával missziós szolgálatunkat támogatja.

Több vagy, ha adsz

Természeti katasztrófa Indonéziában

Az utóbbi hónapokban számos természeti katasztrófa – földrengések, vulkánkitörések, földrengések és cunami – történt Indonéziában, ami tönkretette sok ember életét szerte az országban. Többek között Palu városában, Celebesz szigetén szeptember 28-án volt egy, a Richter-skála szerinti 7,4-es erősségű földrengés és azt követően szökőár. A földrengés miatt összedőltek az épületek, megrongálódtak az utak és az infrastruktúra, a cunami pedig további súlyos károkat okozott. Döbbenetes és rettenetes volt. Sok ember meghalt, eltűnt és rengetegen megsérültek. A túlélőknek testi és lelki szenvedéssel is meg kell küzdeniük. Ebben a helyzetben sok mindenben hiányt szenvednek az emberek, és úgy tűnik, az élelmiszer- és

magok nem elegendőek. A túlélőkön lassan úrrá lesz a kétségbeesés a sok nehézség miatt.

Az indonéz kormány természetesen sok millió dollárt különített el a mentési munkálatokra. Világszerte rengeteg embernek megérintette a szívét ez a tragédia, és az együttérzés lelki és anyagi támogatásra sarkallja őket. De az érintettek továbbra is hálásan fogadnak minden segítséget.

„Több vagy, ha adsz!” – ezt a mondatot olvastam egy vasvári lány pólóján. Ez egy meghívás, hogy tegyünk valami jót másokért. Ha anyagilag nem is tudunk segíteni, gondoljunk az indonéziai katasztrófák áldozataira, és imádkozzunk értük!

Ghie Marcell svd

ADOMÁNYOK A MISSZIÓKNAK

Kérjük, támogassa adományával a verbita missziókat itthon és a világ minden táján missziós projektjeinken keresztül.

www.missziostitkarsag.hu/aktualis-gyujtasesek

- HUF 10700024-69018251-51100005
- EUR 10700024-69018251-50000005
- USD 10700024-69018251-50100002

Aktuális kiemelt célgyűjtéseink:

- Adományok a Kelet-Timor Verbita Régióknak
- Adományok a rászorulóknak

Nagy szükség van az idősekre

Egy lelkipásztori szolgálat tanulságai

„Miközben az öreg emberekről szólok, nem tudok kitérni az elől, hogy ne forduljak a fiatalokhoz is. Meghívom őket, álljanak ott az öregek mellett. Föl-szólítalak benneteket, kedves fiatalok, hogy szeretettel és nagylelkűen tegyétek meg ezt. Az öregek sokkal többet tudnak nektek adni, mint ahogy azt el tudjátok képzelni.” (II. János Pál pápa, *Levél az öregekhez*, 1999. október 1.)

Körülbelül négy éve, amióta rendszeresen járok lelkipásztorkodni Érdre, az idősek otthonába, látom, hogy a Szent-atyának igaza van.

Hogyan alakult ki, hogy rendszeresen járok az idősekhez? Egyszer egyik rend-testvéremet kellett helyettesítenem, aki éppen nem tudott elmenni szentmisét tartani – és egyszerűen „ottmaradtam”. Először kicsit izgultam, nem tudtam, hogy fognak fogadni, de már az első naptól kezdve éreztem az ott élők nagy szeretetét és bizalmát. Nagyon sokat tanultam tőlük. Türelmet, humorérzetet, kitartást a betegségben és szenvedésben. Mindezt észrevettem az idős emberekben, és azóta mindig felfedezem ezeket a tulajdonságokat más idősekben is.

Érden két idősek otthonába járok rendszeresen misézni és gyóntatni. Vasárnap délelőttönként nagy örömmel indulok otthonról, és előre tudom, hogy mindig szeretettel várnak. Sokszor mondják, hogy számukra, betegek, idős emberek számára a vasárnapi szentmise az előttük álló hét és egész életük központja. Már reggel a kápolnába mennek, szépen felöltözve, énekelnek, rózsafüzért imádkoznak. Számomra is példát mutatnak ezzel, hogyan kell készülnöm a szentmisére. Hányszor előfordul, hogy mi, fiatalok elkészünk a szentmiséről, nem figyelünk oda arra, hogyan öltöznünk fel, és egyszerűen csak azért megyünk templomba, mert megszoktuk. A mindennapi imáink és a vasárnapi mise is csak megszokott cselekedetekké váltak.

Szolgálni az idősek között azt is jelenti, hogy szembe kell nézni a szenvedéssel és a halállal. Haldokló ember mellett

imádkozni, meggyóntatni, kiszolgáltatni neki a betegek kenetét, számomra mindig különösen érzékeny pillanat. Ilyenkor érzem, hogy nagy titok előtt állok: az emberi lélek átlép a halál kapuján. Nagyon fontos, hogy ilyenkor segítségül hívhatjuk az ima erejét. És amikor ki-mondom Jézus nevében: „Én feloldoz-

irgalmasságomhoz fordul, megdicsőít engem és tiszteli szenvedésemet. Halála óráján megvédem őt.”

Mélyen megérintett, amikor hallottam afrikai, ázsiai rendtestvéreimtől, hogy mennyire tisztelik és megbecsülik az időseket. A modern nyugati kultúrában éppen az ellenkezője a trend: minél

lak téged bűneidről, az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében”, gyakran látom a megkönnyebbülés könnyeit, hogy a garló ember kibékült Istennel.

Különösen is megmaradtak bennem azok, akik sok év után végeznek újra szentgyóntást. Ekkor eszembe jutnak az Isteni Irgalmasság üzenetei, Jézus szavai Fausztina nővérhez: „Azt akarom, hogy a bűnösök félelem nélkül jöjjenek hozzám. A legnagyobb bűnösöknek különös joguk van irgalmasságomra. Ha bűneik még oly elvetendőek volnának is, megörvendeztetnek akkor, ha irgalmasságomnál keresnek menedéket. Elhalmozom őket szeretetemmel várakozásukon felül. Nem tudom megbüntetni azt, aki irgalmasságomban bíz! Ha egy bűnös

fejlettebb egy ország, annál gyakoribb, hogy a betegek, öregek el vannak hanyagolva. Sajnos gyakran előfordul, hogy a fiatalok úgy gondolják, „nincs idejük” meglátogatni beteg, idős szüleiket vagy a nagyszüleiket. A Szentírás tanítása világos: tisztelni kell az öregeket. „Tiszteld apádat és anyádat, hogy sokáig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked” – olvassuk Mózes második könyvében. Ha valaki nem tanulta meg tisztelni a szüleit, akkor hogyan várnánk el tőle, hogy más embereket tiszteljen. Imádkozunk gyakran a szenvedőkért, az elhagyottakért, az idősekért, a betegekért és a szomorkodókért: nyerjenek erőt, oltalmat, gyógyulást és vigasztalást!

Marciszkievicz Tamás svd

Jézusban egy nagy család vagyunk

Missziós hétvége Jánoshalmán

Menyhárt Sándor plébános meghívására missziós hétvégét tartottunk – verbita atyák, testvérek, missziós nővérek és kispapok – november 8. és 11. között Jánoshalmán, a Szent Anna-plébánián. A hétvége mottója ez volt: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük! (Mt 7, 12)”. A missziós hétvégéken mindig a helyi családoknál kapunk szállást, ami számunkra tanúságtétel arról, hogy Jézusban egy nagy család vagyunk.

Csütörtök este missziós rózsafüzér imádsággal, majd szentmisével kezdődött a program, mely során bemutatkozott a Szent Arnold család. Pénteken elindultunk a helyi piacra, ahol vidám zene, mosoly és párbeszéd által igyekeztünk közelebb jutni az emberekhez. Egyszerűen a jelenlétünkkel mutattuk meg: van itt valaki, aki érdeklődik irántuk, hogy Jézus meghallgatja a gondjait.

Pénteken ellátogattunk néhány helyi intézménybe is. A Szent Anna Katolikus Óvoda és Általános Iskola négy óvodás csoportja fogadott minket nagy szeretettel és figyelemmel. Bemutatkoztunk a gyermekeknek, meséltünk arról, honnan származunk, milyen a népviseletünk. Délután az idősek otthonában *Mawasala M'bela Fabien* testvér és *Zygar Gosia* nővér buzdította az ott lakókat, hogy az ima és a kereszthordozás által – ami már együtt jár az idősebb korral – ők is aktívan részt vehetnek a

misszióban. Néhány vicc elmondásával mindenkit felvidítottak.

Minden nap volt szentmise, melyek előtt közös rózsafüzér imádság és szentségimádás volt. Szombaton este a szentmise után missziós koncert következett, mely során a különböző országokból érkező szerzetesek és nővérek zenei kultúráját is bemutatták.

Mivel szombat most munka-, illetve tanítási nap volt, a jánoshalmi iskolába mentünk aznap. Először a Szent Anna iskola diákjaival, majd a Hunyadi János Általános Iskola hittanosaival találkoztunk. A helyi mezőgazdasági szakképző iskolába is elment egy missziós csapat. A Szent Anna iskola diákjai külön szentmisén vehettek részt; a szentbeszédben Tete Remis atya kiemelte a barátság fontosságát.

Vasárnap elmentünk a plébánia két filiájába, Borotára és Kunfehértóra. A záró szentmise a jánoshalmi templomban zajlott, ahol hálát adtunk a számtalan kegyelemért, melyeket kaptunk a négy napos misszió során. A mise végén *Burbela Gergely* tartományfőnök atya megáldotta a missziós keresztet, és felkerült rá az évszám – ezzel zártuk le a szép hétvégét. A kereszt mellett végig gondolhattuk a sok élményt, tanúságtételt, imádságot, melyekkel erősítettük egymást, és amik által jobban átélhettük Krisztus szeretetét. Adja a Jóisten, hogy az elvetett magvak bőséges termést hozzanak, az ő dicsőségére!

Junasová Katarína ssp
(Fotó: Merényi Zita)

Az élet kultúrájának előmozdítása

A madagaszkári rendtartomány

Az afrikai kontinentstől keletre található trópusi ország a világ negyedik legnagyobb szigete. 1960 óta független köztársaság; korábban francia gyarmat volt, még ma is az ország egyik hivatalos nyelve a francia. Madagaszkár a világ egyik legszegényebb országa, az ottani emberek élete nehéz: nincsenek rendes utak, közlekedés, akadozó az áramellátás és nincs megbízható egészségügyi ellátás sem. A népesség háromnegyede a létminimum alatt él. Ahogy nő a szegénység, úgy romlik a közbiztonság is.

A vallási hovatartozást tekintve a 23 milliós ország 52 százaléka még mindig a törzsi vallásokat követi, a lakosság 41 százaléka keresztény – ebből 23 százalék katolikus –, illetve 7 százaléka muzulmán.

A madagaszkári egyház a laikusok egyházának nevezhető:

néhány pap közreműködésével világiak vezetnek számtalan kápolnát vagy missziós állomást. A vasárnapi liturgiákat katekéták tartják. Ez azért alakult így, mert a 19. században az uralkodó királyok kiűzték minden külföldi katolikus misszionáriust. Jelenleg Madagaszkáron 5 érsekség és 17 püspökség működik. A papi hivatások száma ígéretes, ugyanakkor képzésük a költségek miatt nagy kihívás a helyi egyház számára.

Az Isteni Ige Társasága 1994 óta van jelen az országban, és főként a plébániai szolgálatban vesz részt. 5 egyházmegegyében 26 verbita pap és 1 rendtestvér dolgozik, ketten pedig még a tanulmányaikat folytatják. A rendnek 7 plébániája van és missziós állomások százai tartoznak hozzájuk.

Néhány plébánián a rend missziós iskolát működtet, formációs házat és kateketikai központot vezet.

A helyi JPIC szolgálat igen aktívan segíti a rászorulókat. Néhány plébánián már kialakítottak csoportokat, melyeknek az a feladata, hogy elősegítse a békét és a rendet a közösségben; továbbá – a teremtés megőrzését szolgálva – faültetést szerveznek, és felvilágosító előadásokat tartanak a környezetvédelemről, mert még igen elterjedt szerete az országban az égetéses földművelés. A verbitáknak fontos szerep jut a társadalmi igazságosság megőrzése és a szegénység felszámolása terén is, segítségüket főként a falvakban becsülik nagyra. A biblia-apostolságot játékos formában vezetik be, a nagyobb ünnepek alkalmával kvízzjátékok keretében, de egyes plébániákon már komoly biblikus képzés kezdődött.

Az emberek hitének erősödését szolgálják a rendtagok látogatásai a missziós külállomásokon, valamint az évenkénti zárandoklatok a plébánia vagy a körzet központjába. Azok a rendtagok, akiknek állomáshelyén nagyon erősen élnek a törzsi hagyományok, próbálják ezeket a szokásokat hozzáigazítani a keresztény elvekhez; ezzel a módszerrel jó eredményeket érnek el a missziós munkában.

A Madagaszkáron végzett missziós szolgálatnak van még egy érdekes területe: az élet kultúrájának előmozdítása. Tanítani kell az embereket az élet szeretetére, például támogatni kell az anyákat, akiknek ikreik születtek, mert egyes etnikai csoportoknál ez a kiközösítést vonja maga után.

Kezdenek kialakulni a verbita baráti körök is a plébániákon, jelenleg három helyen működik ilyen csoport. A tagok ismerkednek a verbita rend történetével és karizmájával, bibliamegosztásokat tartanak, valamint aktívan bekapcsolódnak a plébániai munkába.

Hajós Katalin

Új bor új tömlőben

Generális vizitáció rendtartományunkban

Az új bor új tömlőbe való (Mk 2, 22) –Jézus szavaival hívtak minket lelki és misszionáriusi megújulásra annak kapcsán, hogy szeptember 7. és október 8. között generális vizitáció zajlott a szlovák tartományban, ahova a magyarországi közösségeink is tartoznak.

A generális vizitáció nagyon fontos és különleges esemény minden szerzetesrend életében. Nálunk, a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővéreknél hatévente látogatja meg a rendtartományokat a generális tanács egyik tagja. Ezeknek a látogatásoknak a célja a lelki és misszionáriusi megújulás, valamint, hogy elősegítse azt, hogy minden nővér élete és munkája missziós szerzetesrendünk közös céljára irányuljon. A vizitációt végző nővér lelki buzdítást ad, segíti a közösség fej-

lődését, osztozik a nővérek örömeiben és bánataiban. Híreket hoz más közösségekről, így megértést és érdeklődést ébreszt bennünk a más tartományokban élő nővérek élete és apostolkodása iránt.

A szeptemberi vizitációt az Argentínából származó *María Cristina Avalos* nővér végezte, aki tíz éve a generális tanács tagja. A vele való találkozások mély nyomot hagytak a szívünkben. Nyitottságával, hiteleségével, megértésével és őszinteségével segített megújítani önmagunkban a karizmánkat, új utakat és célokat keresni, de mindenekelőtt arra figyelni, hogy mi Isten akarata.

Magyarországon szeptember 20. és 24. között tartózkodott *María Cristina* nővér, meglátogatta mindkét közösségünket. Mélykúton meglátogatta a szolgálatunk helyeit, az iskolát, a plébániát és az idősek otthonát is. Személyes beszélgetésekre és közös játékokra is jutott az idejéből. Együtt utaztunk Budapestre, ahol szeptember 22-én ünnepélyes szentmisében hálát adtunk a tíz éves szolgálatunkért Magyarországon. Ezután folytatódott a vizitáció a budapesti közösségben.

María Cristina nővér arra hívott minket, hogy legyünk olyanok, mint

az új tömlő, amely képes befogadni az új bort, mert puha bőrből van, tud tágulni, alakulni és segíti az új, habzó bort lélegezni. Ezzel a hasonlattal buzdított minket, hogy legyünk nyitottak az újra, az idők jeleire, a változásra és az állandó megtérésre, s engedjük, hogy a Szentlélek betöltsön és vezessen minket. Megmutatta, mennyire fontos misszionáriusi életünkben a megkülönböztetés. Fontos keresni, hogy hová, kikhez hív minket a Szentlélek, és gondolkodni arról, milyen „új tömlőkre” van szükség Isten missziójában.

Az egész vizitáció közös összejövetellel zárult Szlovákiában, a provinciális házban, ahol megéreztek, mennyire összehozott minket ez a pár hét. Mindenki új lelkesedéssel, reménnyel és célokkal tért vissza a közösségébe és szolgálatához.

Zygar Malgorzata spps

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

„Mindent meg kell tennünk azért,
hogy Isten szeretetére
minden szív kinyíljon.”

Boldog Jozefa Hendrina Stenmanns

A Szentlélek szolgálóiként szeretnénk minden nemzetnek hirdetni a Szentháromság egy Isten megváltó szeretetét. Rendünk alapja és célja a missziós szolgálat. Több mint 3000 nővérünk tevékenykedik a világ 47 országában.

Legyél te is missziós nővér!

KAPCSOLAT: 1223 Budapest, Völgy utca 9.
6449 Mélykút, Széchenyi utca 115/d

www.ssps.hu

A hit szemével

Kedves Gyerekek!

Emlékeztek arra a részre a Bibliából, amikor találkozott Jézussal a Simeon nevű idős ember? Ő a hit szemével meglátta a kis Jézusban a Megváltót. Sok időt töltött a templomban, csendben figyelt Isten jelenlétére, és érezte, hogy egyszer majd találkozik az Isten által küldött Megváltóval. Egy nap, amikor imádkozott a templomban, észrevette Szűz Máriát és Szent Józsefet, akik elhozták a csecsemő Jézust. Akkor felismerte benne a Megváltót. Odament Máriához és Józsefhez, karjaiba vette a kis Jézust és megköszönte Istennek, hogy saját szemével láthatja a Messiást. Így imádkozott: „Most bocsásd el, Uram, szolgádat, szavaid szerint békében, mert látta szemem üdvösségedet, melyet minden nép színe előtt készítettél, világosságul a pogányok megvilágosítására, és dicsőségül népednek, Izraelnek.” (Lk 2,29-32) Sokat tanulhatunk Simeontól. Mindenekelőtt azt, hogy a hit szemével sokkal többet lehet látni. Minket is arra hív Jézus, hogy hittel keressük őt. Nemsokára itt a karácsony. Mit láthatunk ilyenkor a hit szemével? Minden pillantás a jászolra emlékeztessen minket arra, hogy a jászolban fekvő, szegény, csendes és alázatos Jézus jelen van és vár minket a templomban, az Oltáriszentségben. Ott, mint a betlehemi csillag a betlehemi istálló előtt ég az örökméces, és ahogy a csillag mutatta az utat a napkeleti bölcseknek, az örökméces jelzi nekünk is az utat az Oltáriszentségben jelen lévő Jézushoz. Minden szentmisén, amikor áldozunk, amikor magunkhoz vesszük Jézus testét, olyanok vagyunk, mint a jászol, amelybe Mária fektette a kis Jézust. Olyanok vagyunk, mint Szűzanya karjai, ami ringatta őt elalvás előtt. Üdvözljük az Oltáriszentségben Jézust, mint a pásztorok, akik csodálkozva térdeltek le a kised előtt. Imádjuk őt,

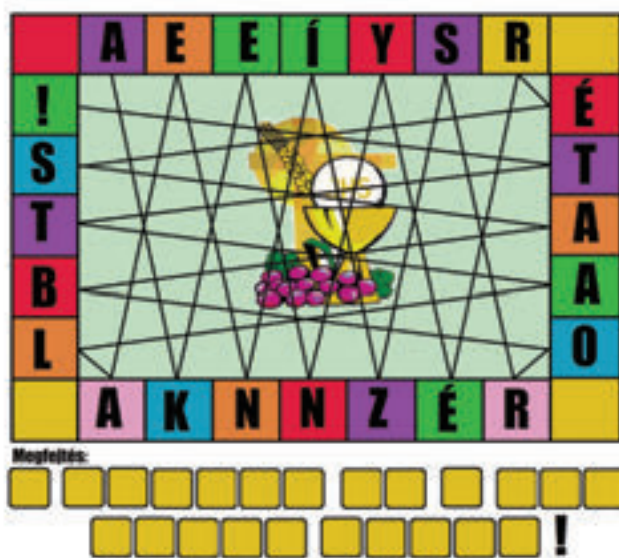
mint a napkeleti bölcsek, akik a betlehemi csillag által vezetve megtalálták őt Szűz Mária karjaiban.

Jézus megígérte nekünk, hogy az Oltáriszentségben ve-lünk marad. Biztosak lehetünk benne, hogy a fehér szentostyában jelen van köztünk, és bármikor látjuk az Oltáriszentséget, láthatjuk őt a hit szemével.

Az oldalt összeállította:

Zygar Malgorzata sps

Ha megfejted a betűfűzést, megtudod, hogyan van jelen Jézus az Oltáriszentségben. ▼

Verbita házak – A misszió otthonai

- Lelkigyakorlatok • Missziós programok • Közösségi találkozások • Konferenciák • Táborkok
- Zarándok- és ifjúsági szállás • Pihenés • Szentmise • Gyóntatás • Lelki beszélgetés

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

1223 Budapest,
Bajcsy-Zsilinszky utca 3-5.
www.szentarnold.hu
Marciszkievicz Tamás svd
06-30-749-1379

Szent Imre Missziósház és Verbita Központ

9730 Kőszeg, Park u 1.
www.szentimre.verbita.hu
Wolowicz Ádám svd
06-30-280-0106

Óri István Ifjúsági Ház

táborhely, ifjúsági szállás

9730 Kőszeg, Park u 1.
www.verbita.hu/ori-istvan-ifjusagi-haz
Tóthné Borsos Éva
06-20-490-0670

Megjeleni a 2019-es Verbita missziós falinaptár.

300Ft/db + postaköltség

Rendelhető Budapestről és Kőszegről a szokásos elérhetőségeken.

Missziós barátok találkozója

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

- **2019. JANUÁR 27.**
- **FEBRUÁR 24.**
- **MÁRCIUS 31.**

- 17.15 – szentségimádás és gyónási lehetőség
- 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás
- 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

VILÁGOSTA ONLINE

issuu.com/missziostitkarsag

A Missziós Titkárság 2019-től bevezet egy online adományozási rendszert, amivel egyszerűbben, akár egy gombnyomással is küldhet adományt a missziós projektjeinkre.

Őszi lapszámunk rejtvényének megfejtése: „Jézus szeretete a támasz a nehéz pillanatokban. Lelkesít felajánlani a megbocsátást; tanúskodni Isten irgalmasságáról.” Aktuális rejtvényünkben Ferenc pápa egyik szerdai katekéziséből rejtettünk el egy gondolatot. Beküldési határidő: **2019. január 31.**

	Tényleg		3/1. Rész	Dagadni kezd!	Csak végek!		Eszter, On	Törökép-	3/2. Rész	Skót	
	Segít a hajón		Élők	Élet egy rabságban	Jobb ... élni (Péld.)		Kicsinyi-tő képző	Római ezer	Hevesi fővárosba	whisky	
	Félig avas!										
	1. Rész										
	Az élete				Muzsika				Kevrt rügy		
	4/1. Rész				Sport, bábokkal				Légszennyezés		
									Gyöngy, angolul		
2. Rész	Lóháton a versenyző	Ad-e fényt	Ezredesek (rég)						Delfinfajta		
			Édesapa, közvetlenül						E-vel olasz folyó		
						Indiaiokost elef					
						Több Gabi, becézve					
2016: Sakk világbajnok jelölt; (Anish)											
... Walker zenész			A lánya feleség lehet		Toyota márka						
Ady E. verse			Kevrt ké!		4/2. Rész						
			Félve szól szembe!								
			Erdélyi falu (Archia)								
Néma jegyes!			Keresztül		Nem csak Te				Sporttűdős (Karl)		
			Az ábécé 2. betűje		Vég nélkül évül!				Hang nélküli elem!		
Ukrán légitársaság		Érték			Naptári időszak						
		Rozsvégek!			Nadrágot megtart						
			Duci egész éji bálozó								
			Utolsó előtt az abc-ben								
Csendben fordítva rápatkoló!									Nem indul a sereg!		